Magyar Irodalmi Hírlevél

Arvisúrák

Titokzatos eltűnések (2.)

Ismeretlen Petőfi-kéziratok kerültek elő

Ismeretlen József Attila-kézirat

Versmaratonnal ünneplik a költészet napját

Nadányi Zoltán

József Attila: Nem tud úgy szeretni

HÁZIK ZOLTÁN :NEMZETI ÚJJÁSZÜLETÉS

Krúdy Gyula:Utazás Bécsbe

Kisfaludy Atala: A tavaszhoz

Magyarok világhimnusza

Erdélyben a Petőfi Irodalmi Múzeum mozgókiállítása

Mácz István:Az ember (mikor és hogyan) igaz, jó, szép?

Rabindranath Tagore: Áldozati énekek

2012 ÁPRILIS **HATVANHATODIK MEGJELENÉS**

Arvisúrák

A kéziratot összeállította: Szili István

65. Arvisura

Báta rovása

UDUMU BUZOGÁNYA

A Nagysüán előzködésén Báta lett az első. Ennek jutalmáért kapta azt a megbízást, hogy szervezze meg a dél felé irányuló tájékozódó utat. Tízévi kiképzés után 24 ifjú lovassal indult el. Úr városában Sirgula pateszi fogadta. Ő volt az, aki Pintorban az ő időszámításuk 750. évében a hatodik holdfogyatkozást követő napon Dungi ifjúsági királyt királlyá kente. Sirgulát ettől kezdve öreg királynak, Dungit összekötő királynak nevezték. Dungi Esthon és Bothon testvéri népét készült megláto-gatni. Erre az útjára meghívta Báta sámánt is 24 lovasával együtt. Dungi elmondotta, hogy ő Ukus pateszi tanítványa, aki sokat beszélt neki a múltról. Emlékeiből felidézte, hogy amikor Buda lett a király Úr városában, akkor Lagasban lugalnak, azaz nagy-embernek hívták a királyt. De valójában mindenütt a pateszik uralkodtak. Abban az időben furcsa volt az időszámí-tásuk is. Azonban a legfontosabb az volt, hogy van-e mit enni. A szegénység naponta csak egyszer evett. Később, amikor a földek már jobban teremtek, többször is ehettek. A lugalok és a pateszik elkezdték számolni előbb csak az évéseik számát, majd a fogásokat, végül a felszolgált ételek fajtáit is. Így például Alulim, a nagy lugal 28000 féle módon készült ételt számolt össze valamennyi étkezésében. De Dungi számítása szerint csak 57 évet és 6 holdevést élt. Elmondta továbbá Dungi, hogy az ő időszámításuk 210. évében a Holdanya nagysága megváltozott, és ez nagy égiháborúkat, tengerháborgásokat okozott. Borzalmas özönvíz pusztított. Ezért a megmaradt lakosság észak felé, a szavárdokhoz és a kurdokhoz menekült. Sokan Mari városában találtak menedéket. Gilgames, az uruki király hősiesen küzdött a nagy áradás ellen. Később a Hold, amikor egy üstökös újra megcsapta a farkával, megint közelebb került a Földhöz és a 344. és 542. években újabb özönvizeket okozott. Ezek (Kr.e. 3406 és 3208) csak kisebb özönvizek voltak, de mégis sokakat ismét menekülésre ösztönöztek. Ezeken kívül gyakoriak voltak a kisebb áradások is, de azokat már nem sárkánykígyónak Holdanyánkhoz való közeledése okozta. Csillagvizsgáló pateszeink nagy zavarban voltak, mert egyik alkalommal sem sikerült előre kiszámítaniuk a dühös sárkánykígyók érkezését. A legrégebbi őslakók, akik mint menekültek érkeztek a Van-tó környékére, szumíroknak nevezték magukat. Ott örömmel fogadták a menekülteket, akik aztán később Úr népével összeházasodtak. Ilyen házasságból származott az a vezér, akit a Van-tóiak Szumérnak neveztek. Pateszinek képezték ki. A helyzet javultával megszervezte Szavárdban, Kurdban és Mariban is a visszavándorlást. Szumér ökrös-fogatokon, szamarasszekereken vonult vissza a népével, s mind többen és többen követték őket. Ataiszról származó ismeretekkel kezdtük el a csatornázásos földművelést és az állattartást. Lovak és tevék azonban eleinte csak Kurd, Mari és Ugarit birodalmából szállítottak épületfát és más építőanyagot, a most már egységes Szumér királyságba. Először csak 30-40000 lakosú királyságokat szerveztek, de Úr városának a lakossága jelenleg már 350000 körül van. Sok a kereskedő és kézműves. A mai napig 56 városunk és 224 tanyánk van, 1891600 lakossal, tájékoztatott erről Dungi. A lakosoknak azonban csak a fele szumír, a többi időnként felfogadott szolga. Gyakran cseréljük őket, hogy Esthon, Bothon, Mari és Ugarit népét ilyen módon is megtanítsuk a földművelésre. Reméljük, hogy ez előbb-utóbb mindenütt véget vet az emberevésnek Ezt Pintorban rendelték így el Ukus pateszi javaslatára. Ekkor rendelték el az írnokoknak, nagyobb számban való kiképzését is. Ezt Meni király Esthonban igen szívesen fogadta, bár meghagyta népe eredeti írását is. Jó gondolatnak tartotta, hogy a királyok és vezetők egymás közötti érintkezését egyformán kiképzett írnokok szolgálják. A pateszik vezette templom-gazdaságok a lépcsőzetes kegyhelyek nyilvántartása alatt állottak. A mindenkori lugal az esti ájtatosság utáni megbeszélések alkalmával innen irányította a csatornák közötti munkát. A közben megcsaládosodott őslakók visszavándorlása folytán az égi-lakók tisztelőinek száma több ezerre nőtt. Ezek saját kegyhelyeken áldozatokat és ajándékokat mutattak be. A beavatottak azt tartották, hogy Isten csak egy van, de az égi-lakók száma töménytelen; ezért mindenkit meghagytak a saját hitében. Eleinte, amíg termés-szűkében voltak, a királyok a város ellátása érdekében sok háborút vívtak egy-mással, de később a templom-gazdaságok már annyi magot tudtak termelni, hogy szűk esztendőkben az egész Szumérföldet el tudták látni feleslegeikből, sőt kereskedtek is vele. A feketefejűek az éj leple alatt néha megtámadták a magtárakat. Ezért Pintorban úgy határoztak, hogy a tartalék-raktárakat a velük kereskedelmi kapcsolatban álló településeken állítják fel, s ott ellenértékért lehet élelmiszert kapni. Legtöbbnyire kenyeret hoztak így forgalomba. A különböző lepények sütése külön iparággá fejlődött. Lassanként másutt is elkezdték a Szumér földön termelt terményeket ültetni, vetni. A kereskedelem érdekeit szolgálták az írnokiskolák is. Eleinte 2000 írásjelet használtak, de a Pintori tanács az írásjeleket egyharmadára csökkentette. Így a 665 írásjelet könnyebb volt elsajátítani. Amikor figyelmét felhívtam a 24 hun törzs szövetségének írásjeleire Sirgula pateszinek, ő azt válaszolta: “az emberek agya sokkal jobban csiszolódik, ha egy kicsit gondolkozniok is kell. A messze földön kiépített írnokhálózatot nem szüntethetjük meg, mert akkor az istenek hírszolgálatát is meg kellene szüntetnünk. Dungi fiam majd elkísér benneteket, és saját szemetekkel fogjátok látni a szumérok fölényét.” Nyomban kiadta a parancsot, hogy Mari és Ugarit érintésével a Hirös-kapun át menjünk Ménes birodalmába. Útközben Dungi elmondta, majd meglátjuk, hogy UTU napisten unokája milyen áldást adott a világnak az írás művészetével. Az írnokok tudtak összeadni, kivonni, szorozni és osztani. Urukban és Nippurban elkezdték alkalmazni a tízes számrendszert.

Például le tudták írni az 1024 medvetoros évek számát. Hosszúságmértékük a könyök volt; az 24 hüvelykből állott. Nagy távolsági mértékük a dana, később a biru volt, ez a mi mértékünk szerint tízezer, azaz 1 tömény nagy lépésnek felelt meg. Terület-mértékük a sár, megfelel egy családi zöldségeskert nagyságának. Űrmértékük a szila és a su, néhol suk. Súlymértékük a mana, egy evésnyi köleskásának felelt meg, tehát 60 gir, vagy újabban sekel. A templom-gazdaságokban szelíd állatokat dolgoztattak. Ismerték az ásót és kapát; ezt marnak nevezik. Szamár-vontatta ekét használnak a termőföldek forgatására. Ezt apinnak nevezik. Dungi rajzot is készített róla, hogy majd otthon mi is alkalmazzuk. Amikor az állattartás fejlődése megakadt, egyrészt tisztasági okokból, másrészt a pereskedések miatt. A helyzetet a tanyákkal oldották meg. Elkezdtek fogazott sarlókat alkalmazni. Nádhajlékok és cölöp-házak helyett áttértek a téglából való építésre. A szolgák téglalopásai miatt bélyegzőket is használtak. Az épületfát a hegyekben termeltették ki. Használtak bronzot, ezüstöt és más fémeket. Voltak ezüstpénzeik is. A hajóik elöl és hátul is magasak voltak, az evezők mellett a vitorlákat is kezdték alkalmazni. Még Ataiszból hozták magukkal a kerék ismeretét. A kereket minden menekült nép használta; las-sanként átvették a többi népek is. Eleinte csak ezer istenük volt, de Szumér vezér bevonulása után három-ezer fölé emelkedett a számuk. Mindenki szabadon választhatott neki tetsző istent, akár többet is. Az ilyesmi növelte a pateszik pénz-és adományéhségét. Az Ég istene AN volt; a levegőé ENLIL; a Holdisten NANAR. Dungi ifjúsági összekötő kiskirálynak UTU, a Napisten volt az istene. Ezért is fűzte mély barátság Udumuhoz, a Napbirodalom kiskirályához, akit szándékunk volt meglátogatni. Ataiszi szokás szerint a bölcsek holdhónapokban számoltak, vagyis az egyik holdtöltétől a másikig. Teleholddal kezdve 7 napos hetekre osztották fel a hónapot, a napot pedig 24 danára, ezt pergőkkel mérték. A csillagászok a pateszik templom-gazdaságaiban a napévet is bevezették. A napév és a holdhónapok közötti különbséget átmeneti napokkal hidalták át. Minden városukról térképet készítettek és belerajzolták az összekötő útvonalakat is. Mi is térképekkel indultunk el, hogy Mari és Ugarit érintésével a napisten birodalmába jussunk. A pateszik növényi gyógyszereket alkalmaztak, de ismerték a Mély-tó salétrom és hegyi só készítményeit is. Volt tej, kígyóbőr és teknőspáncél-gyógyszerük is. Úr városából kiindulva a Ráten folyó partján haladtunk. Messziről mindenütt téglákból épült államok látszottak. Fallal voltak körülvéve és minden városnak 3, 5, 7 vagy 9 kapuja volt. Ezeket éjszakára lezárták. Nappal őrség ellenőrizte az érkezőket is és a távozókat is. Minden őrségben volt egy írnok is, aki feljegyzést készített mindenről és a lugalnak beszámolt a fontosabb eseményekről. Az Adiglat, vagyis a Tigris folyó bal partján érkeztünk Paripa, Dabósa és Asszóur városába. Az itt lakó kurd és hun lakosokat kértük fel, hogy a megváltozott szumér nyelvben járatos ifjak kísérjenek bennünket Nippurba. Asszóur szent városában a kurdok ifjúsága több nyelven is beszélt, ezt a kereskedelem hozta magával.

Kis városában nagy örömmel fogadták őket az írnokiskola volt növendékei. Mire Nippurba értek, többen voltak a kísérők, mint a vendégek. Nippur szent városában átadták a főpateszinek Ordosz ajándé-kait. Itt külön kísérőt kaptak, mert mindenkitől féltették a sok csatornát és zsilipet. Adab, Surupak, Umma, Lugos, Uruk, Larsa és Úr városába csak a főpateszi írásával lehetett belépni. Úr városát akkor teljesen körülvették a Ráten folyó csatornái és csak a kikötőn át lehetett bejutni a városba. A fellegvár, a templomok és paloták ámulatba ejtették a 24 hun lovast és Bátát.

Most pedig, hogy ne kellessen olyan sok ellenőrzésen átesniök, a fekete és vörös föld határán kitaposott úton haladtak Mari városa felé. Itt jobbára Gula istennő pateszijei orvosolták a feketefejű népeket.

Naszir város ifjú királya oroszlánvadászatra csábította a Dungi kiskirály vendégeit. Dungi, Báta és Gyoma sámánnak sikerült sörényes oroszlánt elejteni. Urbaba városánál a nippuri írnokiskolások egy csoportja csatlakozott hozzájuk, hogy Dungit Meni kiskirályhoz vezessék. Kis városában csak a 344. évi (Kr.e.3406.) özönvíz által okozott károk voltak följegyezve. Az özönvíz Uruk és Úr városát sújtotta a legnagyobb mértékben.

Mari városában lepte meg leginkább Bátát a hatalmas templom, a zikkurat. Látta rajta a tizedik szumér város alapítására vonatkozó feljegyzéseket, melyek kőbe vésetten állottak. A Ráten folyó itt csak egy lófutamatnyira volt a várostól, a Rát vizének hívták. Az özönvíz itt kevés kárt tett. Mariból is csatlakozott hozzájuk egy csoport lovas. Ugaritba, Tenbe és Szabírföldre kísérték a rokonlátogatókat. Tenföld és Szabírföld telepesei nyelvét még tűrhetően megértették. Szabírföldön, a Hírös-kapuban Jákó sámán csatlakozott hozzájuk a fiaival. A Sós-tónál várta őket Meni kiskirály írnoka, Tudó. Ő a nem-rég épült város képét mutató fővárosba kísérte a látogatókat. Itt legelőször Bas isten templomába mentek és itt Báta átadta az ordosziak arany ajándékait. Meni kiskirály ekkor Bátának ajándékozta Udumu király buzogányát, ami királyságának ötödik évében készült. A filesztiusok támadásakor Udumu ezzel zúzta szét a hatalmas erdőségekkel rendelkező Bél király fejét. Báta köszönettel vette az ajándékot és megígérte, hogy Ordoszban az Öreg-isten 24 karélyos templomában fogják elhelyezni. Utána Abidosba mentek, a poklok hasadékához. Áldoztak a Napistennek, akinek parancsára Meni édesapja felépíttette az új fővárost, MENI napvárost. Teljesült a bothoniak kívánsága, hogy az egyesült királyság fővárosa az ő területükön legyen. Ménes király első birodalomalapítása után Bothon és Esthon, mintha szumérföld lett volna, apró kiskirályságokra bomlott. Mindenütt pateszik alapítottak templom-gazdaságokat, de a régi napvallás papjainak írásait hűen megőrizték, hiszen azok sok ezer évről való följegyzések voltak. Ezek a följegyzések bőven szóltak a Feketeföld és Vörösföld örökös harcairól. A harcok a Feketeföld győzelmével végződtek illetve Bothon és Esthon győzelmével.

Szumírban megszüntették az egyes országok közötti háborúskodásokat és Ukus pateszi megszervezte az Íj és nyíl országát. A Nippurban tanuló diákok ezt látva, otthon is hangoztatták az egyesülés hasznát és végül Al-Méne, Esthon ura is sorban jobb belátásra bírta az egymással háborúskodó kiskirályokat, ráesz-méltetve őket a Vörösföld felől fenyegető veszedelemre. A Nippurban tanult Tudó a nagy cél érdekében me-zítláb, durva köntösben járta sorba a királyságokat és meggyőzte őket az egyesülés szükségességéről. De Al-Méne, ha kellett, fegyverrel is támogatta Tudó érveit. Az új Meni főváros felépítése után Tudó végre Bothon királyának legkisebbik húgát vehette feleségül. Tanisz királykisasszonyt Dungi kiskirály vezette a Napisten szentélyébe, 48 rokon lovas volt a vőfély, köztük az Ordoszt képviselő 25 ifjú.

Maga Al-Méne volt a legboldogabb, hiszen a Feketeföld népe ezáltal egyesült az övéivel. A Vörösföld feketefejű népe addig folyton irtotta Tanisz rokonságát. Datolya-és szőlőbor hatása alatt a Dungi kíséretében lévő beavatottak sok mindent elárultak, aminek a vendéglátók nagy hasznát vehették. Elmondták, hogy Káltes asszony szekerén érkezett égi lakók szerint Nippur beavatott központot, az Élet-templomát veszély fenyegeti. Ajánlatos volna tehát a sokezer éves föl-jegyzéseket Karnakba szállítani. Karnak eleinte csak egy kis szentélyből állott, de Ménes király óta mindegyik király építtetett hozzá valamit. Később az egészet fokozatosan lebontották és százévenként új szentélyt építettek. Most Al-Méne új épületében helyezték el a Nippurban lemásolt szellemi kincseket. Ugyanekkor idekerültek az Ordoszból hozott másolatok is, melyek az agabák és a 24 törzsből álló hun szövetség dolgaira vonatkoznak. Karnak papjai a Napisten ünnepének harmadik napján a vendégek segítségével a régi szentély minden ládáját átszállították az Al-Méne által építtetett új szentélybe. Karnak főpapja a Menitől ajándékba kapott Udumu-buzogányt ekkor áldotta meg, beszédében szólt arról is, hogy ha Nippur után Karnakot is veszély fenyegeti, Ordosz felkészülhet az Élet templomának befogadására. A karnaki följegyzések alapján Tudó ilyesmikről tájékoztatott:

Az emberi élet akkor kezdődött Joli-Tórem földjén, amikor 432 ezer évvel ezelőtt Kaltes asszony földjéről megjelentek az égi-lakók. Akkor a búvárkacsa által felhozott szárazföld még egy volt. Az üvöltő sárkánykígyók égi harca folytán azonban megmozdult az ősvíz alatti lávafolyam és szétválasztotta Joli-Tórem szárazföldjét. A mindent éltető Napisten munkája nyomán esők zúdultak Joli-Tórem földjére és dús élet kezdett virágzani. De újabb üvöltő sárkánykígyó jött és magára rántotta a Holdat. Az földünkhöz csapódott, Joli-Tórem földje megrázkódott és milliónyi porszem borította el a Napisten fényes tekintetét. Majd eljegesedett minden. De a Nap ura nem engedett mindent elpusztítani és Kaltes asszony bolygójáról elküldte az égi-lakókat, akik összeházasodtak Joli-Tórem földjének lakóival. Ekkor nyílt ki az emberek agya és elkezdtek okosan uralkodni a Földön és a vízben lakók felett. Lassanként vére szerint mindenki 4 embercsoport valamelyikébe tartozott, de ezerszámra akadtak köztük olyanok is, akiknek a vére visszaütött a Kaltes asszony által küldöttekére. Akikből az égi-lakók vére kiütközött azok 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23 és ritkán 24 karátos beavatottakká váltak. A 24-karátos, vagy karélyos beavatottakról az Égieknek mindig tudomásuk volt, haláluk után ezeket az Égbe ragadták. Dungi ezen elmosolyodott, de Tudót ez nem befolyásolta és így folytatta:

Ukus pateszi a nippuri följegyzésekben azt állítja, hogy a nagy özönvíz utáni időben Gilgames ifjú királyt halála után Káltes asszony szekerén az égbe ragadták, pedig ő csak 16 karélyos beavatott volt. Két-harmad részben égi eredetű volt és csak egyharmad részben volt Joli-Tórem bolygóbeli beavatott; de hősiessége folytán 24 karélyos beavatottá lett. Ataiszon a vízáradás, földrengések és égiháborúk folytán oly nagymértékben fölemelkedett a hőmérséklet, hogy még a jéghegyek által borított száraz földek is kettéváltak. Feljegyzéseink szerint a menekült beavatottak rajzokat hoztak az eljegesedés előtti időkről és adatokat az óriási embertömegek és a hatalmas állatvilág pusztulásáról. Azután is gyakran jelentek meg az égi-lakók a Kaltes asszony szekerén; Úr városa mellett például Oanesz haltestű csoportja a tengerbe esett. Ebből Szumérnak lett nagy szerencséje, mert Nippur beavatott központ körül az égi birodalom mintájára fejlett templom-gazdaságok létesültek, és ez hozta magával a jég-ár után elharapózott emberevés megszüntetését. Karnakot lerombolhatjuk ezerszer, de mindig újjáépítjük, és népünk nem marad megfelelő irányítás nélkül. Atlantic elsüllyedése miatt az elözönlés veszélye fenyeget bennönket a kiéhezett Vörösföld felöl. Ezért hát Ordosznak fel kell készülnie az Élet-templomának befogadására. Másnap tevekaraván-kísérettel elindultunk a Hírös-kapu felé. Nagyon meglepett bennönket, hogy egy holdtöltényi idő alatt Menhófer mester hány új palotát tudott felépíteni Meni kiskirály városában. Tudó és Ukus pateszi elmondták, hogy egy kis földalatti világot építenek ki, de valamennyiünknek törekednünk kellene egy-egy nagyobb alsó-világ kiépítésére, hogy a sokezer éves följegyzéseket bármely esetre biztonságba helyezhessük. Szabírföldön és Ten birodalmán át Ugaritba majd Mariba érkeztünk. Onnan már kurd lovasok kísértek Paripa városán át Magyarkára és a gazdag hun birodalom tájain gyönyörködve érkeztünk Hunor városába. Itt a beavatottak főpapjának beszámoltunk arról, mi foglalkoztatja a karnaki beavatottakat. Itt várt bennünket Szaduri fősámán, 24 karélyos beavatott. Közölte velünk, hogy amikor Karnakban azok a nagyjelentőségű megbeszélések folytak, Kaltes asszony lámpácskái fel-felröppentek Holdanyánk irányában és láthatatlan szemecskéikkel felvették, mi történik Karnakban. Kíséretemmel most a gazdag hunok vezéreivel Ordoszba megyünk, hogy mindent rovásba foglaljunk.

Paál Zoltán

Yotengrit Arvisura animációs film a magyarok őstörténetéről

http://www.youtube.com/watch?v=J8CAADQ2TX0

Titokzatos eltűnések (2.)

A XIX. század leghíresebb eltűnése az 1800-as évek elején esett meg. Benjamin Bathurst angol diplomata 1809. november 29-én Németország egyik vendégfogadójában kiment az udvarra, hogy indulás előtt megnézze a lovakat. - Soha többé senki sem látta.

(Ez a maga idejében majdnem olyan horderejű ügy volt, mint másfél évszázaddal később a Wallenberg-eltűnés.) Több diplomáciai jegyzéket váltottak, expedíciót küldtek Bathurst felkutatására - a keresését még huszonöt évvel később sem adták fel! Annál is inkább, mert fontos diplomáciai iratok is voltak nála.
Érdekességként jegyezzük meg: a diplomata eltűnéséből rengeteg történet született. Köztük a Napóleon elrablása című regény, amely nem kevesebbet állít, mint hogy Bathurst részt vett a Bonaparte Napóleon elrablására irányuló akcióban!
A másik híres eltűnés 1811-ben történt, amikor a danzigi vár magas fallal határolt börtönudvarán a sétáló rabok közül a foglyok és az őrök szeme láttára tűnt el Diderici, a francia kalandor. Eltűnése lassú volt, előbb a lábának veszett nyoma... Kísérteties látványt nyújtott a még látható felsőteste és a feje, majd fokozatosan az is mintegy "átfolyt" valahová. Egy másik világba...? A legenda szerint csak Diderici bilincsei, láncai estek vissza, nagy csörgéssel.
A tizenkilencedik században Amerikában is feljegyeztek több hasonló esetet. Közös jellemzőjük, hogy mindig véletlenszerűen "választódott ki" az áldozat - már persze, ha egyáltalán szó lehet valamilyen szándékosságról, és nem a vak véletlenen múlik az egész.
Tény viszont, hogy bizonyos Williamson, amerikai lónyésztő egy napfényes reggelen a saját háza udvarán - felesége és cselédei szeme láttára - dematerializálódott, vagyis vált semmivé. Évtizedekkel később egy másik farmon pedig a tulajdonos tizenhat éves fia tűnt el: vízért ment a közeli forráshoz, és többé nem látták. Mindez télen történt, és a gyerek keresésére induló felnőttek a nyomokat követve szörnyű dolgot tapasztaltak: a hóban tisztán látszottak a léptei, ám félúton a forrás felé egyszer csak minden nyom megszakadt, és sehol sem folytatódott! A gyerek nyilván ott "oszlott köddé".
És végül egy közelmúltban történt eltűnés: 1969. január 4-én zajlott le a brazíliai Sao José de Rio Preto városában. Paulo Faria da Costa, aki akkor harminchetedik évében volt, kis családi összejövetelre volt hivatalos.
Már összegyűlt a rokonság, amikor - mint azt később hivatalosan is megállapították, pontosan délután 16 óra 25 perckor - Paulo kiment a ház teraszára. A széles, sarkig tárt ajtón keresztül a bent maradók közül többen is jól látták a kissé testes, barna bőrű, mindig jókedvű férfit, amint a terasz korlátjánál állva a várost szemlélte. Nem múlt el több egy percnél, amikor egyik húga bent a szobában csodálkozva felkiáltott: - Paulo... eltűnt!
De a húg tulajdonképpen tévedett. Paulo akkor még nem tűnt el egészen... Az eltűnés ugyanis nem egyetlen pillanat alatt következett be. A későbbi tanúvallomások szerint a döbbenetes jelenség úgy 8-10 másodpercig tarthatott. Hogy pontosan mennyi ideig, azt igen nehéz volt pontosítani, mert mindenki másképpen érzékelte az idő múlását, különösen, hogy ilyen tragikus esemény történt. A jelenlévők tehát látták Paulo eltűnését, mégsem siettek a segítségére. Egyrészt azért, mert nem mindenki nézett éppen oda, így nem is vették még észre, mi történik. Másrészt, akik látták, azokat annyira megdöbbentette a dolog, hogy mozdulni sem tudtak.
A rokonok annyit láttak, hogy Paulónak először a két lába tűnt el. Rémisztő látványt nyújtott a levegőben lebegő, csonkának tetsző test! Két szemtanú szerint testének szélei "vibrálni" kezdtek. A vibrálást úgy írták le, ahogyan mondjuk a forró nyári napon a mező fölött homályosan izeg-mozog, reszket a levegőréteg. Paulo testének szélei ily módon váltak elmosódottá, majd... foszlottak el a semmiben!... Utoljára még a szemét látták, azt a kétségbeesett, segítségért könyörgő néma szempárt...
És ennyi volt. Paulo Faria da Costa eltűnt ebből a világból. Senki sem értette, mi történt valójában. Hová lett? Előkerül-e valaha?
Mert az csak nagyon ritkán fordult elő, hogy a rejtélyesen eltűnő személy - hazatért!

NEMERE ISTVÁN
(Folytatjuk)
(forrás: tvr-hét 1997/34. szám)
http://www.nemere.hu/n41.htm

Ismeretlen Petőfi-kéziratok kerültek elő

rKissNelli

2012. április 06., péntek 08:23
A négyoldalas Petőfi-kézirat április 10-én kerül kalapács alá harmincnégymillió forintos kikiáltási áron a Csók István Antikvitás aukcióján. A két fólion három vers található Petőfi Sándor kézírásával. Még ma is rejtély, miért másolta őket egybe, hiszen különböző időpontokban született versekről van szó.

Az eddig ismeretlen kéziratváltozatok egy családtól kerültek elő, akik hetven évvel ezelőtt kapták ajándékba a csiszolt papírra írt verseket.

Ahogy mindig, most is véletlen szerencse folytán bukkant fel a kézirat, és Ratzky Rita irodalomtörténész, a Petőfi Irodalmi Múzeum főtanácsosa szerint ez valószínűleg a későbbiekben is így lesz, mert a magángyűjtők, ha ilyen kincsek birtokában vannak, többnyire szeretik titokban tartani. Általában egy-egy árverés alkalmával kerülnek elő eddig ismeretlen relikviák, ezért soha nem lehet tudni, hogy vajon milyen meglepetéseket tartogat még a jövő.
A Petőfi-hagyatékkal kapcsolatban mindenesetre szerencsések a közgyűjtemények: nyilván azért is, mert nagyon korán kezdték el gyűjteni a költőtől maradt emlékeket, és a gyűjtés sikeréhez Petőfi gyorsan szárba szökkenő kultusza is hozzájárult. Csak a Petőfi Irodalmi Múzeum gyűjteményében több mint százoldalnyi kéziratot és számos tárgyat őriznek, ezenkívül az Országos Széchényi Könyvtárban és a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának kézirattárában is vannak Petőfi-kéziratok.

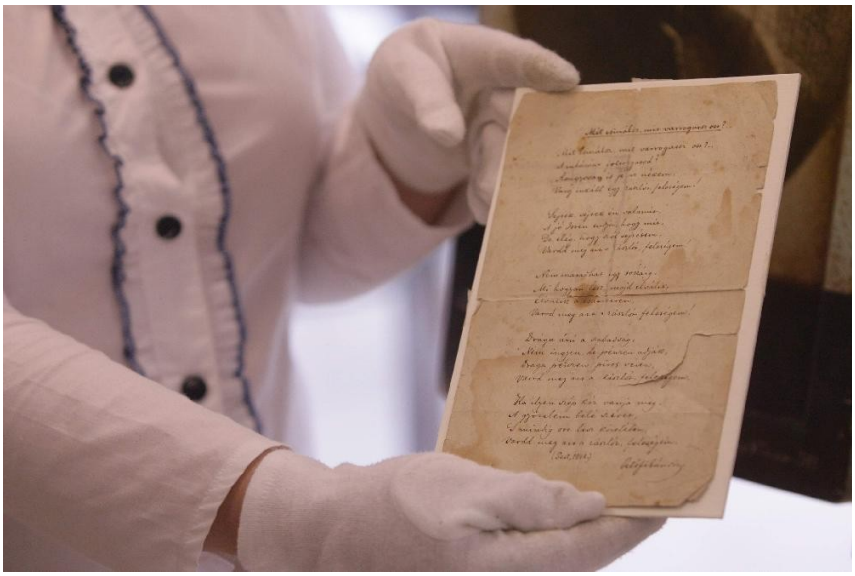

Fotó: Kocsis Zoltán

A most előkerült két fólióra összesen három verset másolt rá Petőfi. Az első lap egyik oldalára a *Mit csinálsz, mit varrogatsz ott?* címűt, amelyet 1848 januárjában írt. Ha megfordítjuk a lapot, a másik oldalon a *Két ország ölelkezése* című vers olvasható, amely 1848 júniusában született, és *Az 1848-i Uniókor* alcímet viseli. Ez a különlegessége az eddig ismert szövegváltozatok sorában, mert az alcím máshol nem szerepel. Ezek természetesen nem ismeretlen versek, ahogyan a harmadik költemény, *A munkácsi várban* sem az: ennek ugyancsak az Országos Széchényi Könyvtárban van egy másik, teljes kézirata.
Ratzky Rita azt mondta: nem merültek fel kétségek, hogy Petőfi kézírásáról van szó. Az íráskép, a kézirat egésze sugallja ezt, de ilyenkor minden esetben összevetik az előkerült kéziratot más kéziratokkal is. Ha egy hagyatékból kerül elő kézirat, akkor könnyebb a kutatók dolga, mert a származás, a hagyaték útja megerősíti őket, de itt egyedi fóliókról van szó. – Az íráskép lelkünk aznapi hangulatát, de az életkorunkat is tükrözi, hiszen az évek során fejlődik az írásképünk – magyarázta az irodalomtörténész. Szerinte e két fólió írásképe egy boldog, kiegyensúlyozott emberé, mind a három vers kézirata ilyen. Ez azért is nagyon érdekes, mert Petőfit általában szenvedélyes, indulatos emberként ismerjük. De a kéziratok másolása idején még megvolt politikai népszerűsége, és magánemberként is boldog volt, ez látszik az írásán. Kérdés, hogy miért másolhatta össze a költő éppen ezt a három verset. Az irodalomtörténész maga is sokat gondolkozott ezen, és azt feltételezi, hogy a költő publikálás céljából akarta elküldeni valakinek a verseket, amelyek egyébként nem egymás után születtek. Ennek némiképp ellentmond, hogy *A munkácsi várban* nem jelent meg a szerző életében, sőt, jóval a halála után közölték először.
A három költemény mindenképpen értékes együttes abból a szempontból, hogy Ratzky Rita szavaival „egy kis forradalomtörténeti vázlatot” alkot, és sokat elmond Petőfi politikai nézeteiről. A *Mit csinálsz, mit varrogatsz ott?* egy forradalmi változást óhajtó vers. A *Két ország ölelkezése* Magyarország és Erdély egyesüléséről, az „új magyar nemzet” létrehozásának lehetőségéről beszél, *A munkácsi várban* (amely 1847 júliusában született) pedig a magyar nemzet régi harcát idézi fel, de – mint minden lírai költemény – valójában ez is magáról Petőfiről szól. Arról, hogy a halált vállalja ő is, de a fogságtól irtózik.

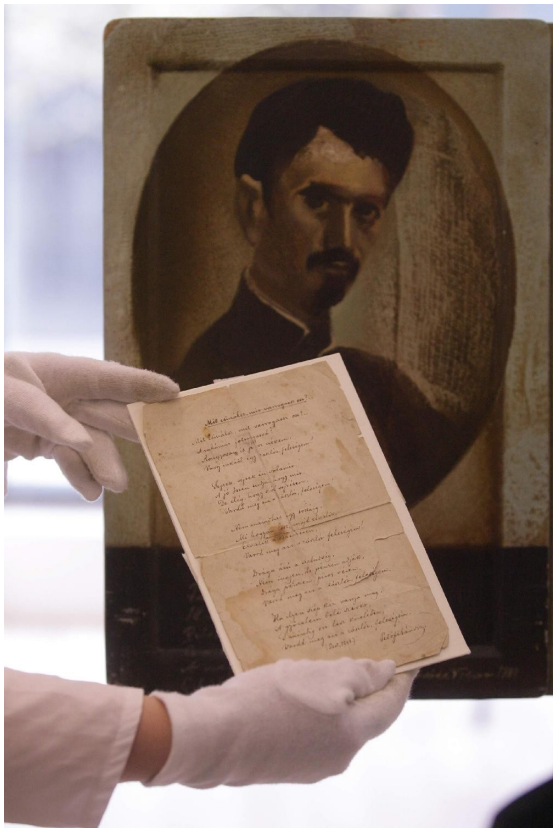

Fotó: Kocsis Zoltán

A kéziratok felfedezésének természetesen van filológiai jelentősége is. – Összevetjük más kéziratokkal, és a Petőfi életében megjelent kötetekben található szövegekkel, és belekerülnek majd a kritikai kiadás megfelelő kötete jegyzetanyagának pótlásába, ha olyan tulajdonoshoz kerülnek, aki ezt lehetővé teszi. Nincs sok szövegeltérés a versekben az eddig ismert változatokhoz képest, de például a Két ország ölelkezésében van egy szócsere: a *győzedelmes* szó helyett *késedelmes* szerepel – mondta el Ratzky Rita. Ezek után elgondolkodtató lehet, hogy melyik kézirat született előbb és hogy mit fejez ki a két különböző szövegváltozat. Az irodalomtörténész szerint a késedelmességre való utalás jól mutatja, hogy Petőfi a maga „plebejus forradalmiságában" mindent sokkal előbb szeretett volna megvalósítani, mint az 1848-as kormány. Ezért is történt, hogy végül nem választották meg képviselőnek, amit azonban nem kudarcként élt meg, hiszen költőként is el tudta mondani a véleményét.

http://mno.hu/grund/ismeretlen-petofi-keziratok-kerultek-elo

Ismeretlen József Attila-kézirat

Új tények a költő életrajzához
/2004-06-18/

József Attila

Egy aukción sikerült megszerezni a Móra Ferenc Múzeum számára a szakemberek által sem ismert **József Attila** verset. A költő egy 1925-ben publikált, Ady Endre versfordításokat tartalmazó kiadványba írta bele a "Klasszicizmus 3 rímmel" című költeményét. A kézirat több évtizedes történetéről egyelőre keveset tudnak a kutatók.

Annyi bizonyos, hogy a Központi Antikvárium árverésén néhány hónappal ezelőtt bukkant fel a darab; a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma biztosította a szükséges forrásokat ahhoz, hogy a Móra Ferenc Múzeum Irodalomtörténeti Gyűjteményébe kerülhessen az értékes dokumentum. Lengyel András irodalomtörténész gondozásában a közeljövőben jelenik meg a vers és a hozzátartozó irodalmi elemzés.
Lengyel András irodalomtörténész szerint József Attila valószínűleg baráti társaságban kapta ezt a kis füzetet, amelybe ott helyben rögtönözve jegyezte fel a Babits Mihályt fricskázó avantgárd alkotást. A fiatal költő számára egy ideig Babits egyfajta "apapótlékot" jelentett, a későbbiekben viszont szembefordult vele. A most előkerülő szösszenetet ironikusan egykori mesterének ajánlja és Babits Mihály klasszicizáló stílusát tűzi tollhegyre.
Az ismeretlen vers felbukkanása segítséget jelentett a kutatóknak a József Attila életrajz pontosításában is. A korábbiakban ugyanis úgy gondolták a szakértők, hogy 1925 karácsonyán az ifjú művész Bécsben tartózkodott. A "Klasszicizmus 3 rímmel" című költeményt azonban egészen biztosan Budapesten írta, hiszen a keltezés és a dátum is szerepel a feljegyzésben. Így tudhatták meg az irodalomtörténészek, hogy József Attila az ünnepeket Magyarországon töltötte.
József Attila 1925 nyaráig tartózkodott Szegeden egyetemi hallgatóként, ezt követően ment ki Bécsbe tanulni. Az előkerült alkalmi vers azért is különösen érdekes, mert ez a költemény stíluskészletét tekintve lényegében lezárja a költő szegedi szerzői korszakát.

Forrás: *rtlklub.hu*

Versmaratonnal ünneplik a költészet napját

-
- Megjelent: 2012.04.11. 06:55|
-
-

Ma van a költészet napja. Április 11-én, József Attila születésnapján országszerte számos programmal ünnepelnek.

Budapesten kilencvenhat költő olvassa fel verseit a költészet napján a Thália Színház Mikroszkóp Színpadán a második Versmaratonon, amely az idén kiegészül egy egynapos költészeti könyvvásárral.

Az Örkény Színház kortárs magyar költők műveiből készült összeállítással ünnepli a költészet napját, míg az Írók boltjában bárki felolvashatja kedvenc versét, miközben ismert költőkkel találkozhat.

Erre a napra időzítette Bálint András rendhagyó irodalmi estjének a bemutatóját; a Radnóti Színház Úr és kutya című produkciójában a színész-igazgató Bajusszal, ötéves kutyájával lép színpadra. A Művészetek Palotájában Lackfi János és a Sajtkukacz együttes Radírmocskok és részeg elefántok műsorát nézhetik meg a látogatók több alkalommal.

A Magyar Írószövetség székházában rendezik meg a szervezet középiskolásoknak hirdetett szavalóversenyének a döntőjét, a József Attila Emlékhelyen pedig drámajáték-foglalkozásokat tartanak kisiskolásoknak, emellett az intézmény Eszmélet című kiállítása ingyenesen lesz látogatható.

Pécsett szerdán délután a Pécsi Nemzeti Színház épületében három órán át folyamatosan hangfelvételről, színészóriások tolmácsolásában hangzanak el versek, és irodalmi beszélgetéseket is tartanak.

József Attila versekkel készül a szombathelyi Weöres Sándor Színház, amelynek stúdiószínpadán Jordán Tamás önálló estje lesz látható Szabad ötletek jegyzéke címmel.

A Veszprémi Petőfi Színház egyhetes sorozattal ünnepel, amelynek keretében egy József Attila-Cseh Tamás-különjárat is indul a városban. A költészet napja a város napja is Debrecenben: szerdán a szokásoknak megfelelően összefonódnak a két esemény programjai, de ezen a napon kezdődik a X. Debreceni Költészeti Fesztivál is.

Tata különböző pontjain összesen 2012 magyar vers hangzik el diákok tolmácsolásában, míg Hévízen József Attila összes versének felolvasásával Guinness-rekord kísérletre vállalkoznak.

A költészet napját József Attila születésnapjára emlékezve 1964 óta minden évben április 11-én ünneplik Magyarországon.

- Forrás: MTI

Nadányi Zoltán
(1892 - 1955)

Versolvasó ember nemcsak nagy költőket, nemcsak az emberi és közösségi sors váteszeit olvassa, hanem a pillanatnyi gyönyörűségeket és kellemes emlékeket adó jó költőket is. Mint ahogy szervezetünk se kizárólag tápláló étkeket kíván, hanem jó szájízt kínáló apró édességeket is. Vagy ahogy a Beethovent, Wagnert igénylő fülnek is igen jólesik olykor Mendelssohn vagy éppen Offenbach zenéje. Egy meghitt érzéspillanat, egy örömet szerző természeti kép, egy ötletes fordulat bravúros verseléssel megfogalmazva, vagy olykor csupán a ritmus és a rím fülbezengő játéka nagyon is szükséges lehet a szépségekkel élő lélek számára. Az elragadó óriások mellett nagyon is lehet szeretni a kellemes költőket is.
Az örök és ezerarcú szerelem idézői pedig kedves barátaivá lesznek minden egészséges ösztönéletű embernek. Ezért halhatatlanok a trubadúrok felső fokon, és ezért népszerűek a táncdalszöveg-írók alsó fokon.
Nos, a mi századunk hazai költészetének egyik legkellemesebb, igazán mesteri, már-már a nagyság határáig emelkedő kis költője, világégések közepette tiszta lelkű, szelíd trubadúrja volt Nadányi Zoltán.

NEM JÓ NEKEM

Nem jó nekem sehogyse,
nem jó, ha ülsz a széken,
a térded, a cipellőd
egymásra vetve szépen.

Nem jó nekem, ha fekszel,
ha elnyújtózva fekszel
és mozdulsz és a dívány
besüpped gyenge nesszel.

Nem jó nekem, ha állasz, –
mint rémült lepke, csapkod
a szívem térdeid közt,
fölöttük és alattuk.

Nem jó nekem, ha jössz-mégy,
ha mosolyod kigyullad,
ha csöpp csészék filigrán
fülét csippenti ujjad.

Nem jó nekem, ha hajlongsz,
nyitogatod a szekrényt,
s én némán forgolódom,
illemtudó gyerekként.

Nem jó nekem sehogyse,
szólnék, de hangom elfagy,
keveslem, ami túlsok,
túlmessze, túlközel vagy.

Túlmeztelen az arcod,
túlöltözött a tested,
nem jó nekem sehogyse,
mert túlontúl szeretlek.

KÖRÖSPARTI KORZÓ

Ültél-e a Köröspart
fakorlátján tavasszal,
gondoltad-e magadban,
a nőket nézve s unva,

hogy tarka borítékú
levelek ők ilyenkor,
ez pettyes, az vonalzott
s egy titkos postaláda
önti elébed őket
különböző színekkel,
különböző szagokkal,
kicsit, nagyot vegyítve
s belül egyetlenegy szó,
oly ismert és unalmas?

Én rest vagyok kinyúlni,
hogy egyet is kibontsak,
nekem nem fontos egy sem,
nekem nem szólhat egy sem:

expresszlevélre várok,
melyen kusza a címzés,
keresztülhúzva kékkel,
belül régvárt örömhír!
könnyfoltok! felkiáltó-
jelek! az életem!

Ő is abból a bihari dzsentrivilágból indult, mint oly számosan az utóbbi száz év hazai irodalmában. Ő is Nagyváradon járta iskoláit, ő is jogász lett, majd nagyváradi újságíró, mint oly sokan írástudó kortársai között. Igaz, eleve tanár szeretett volna lenni, de apja úgy kívánta: legyen jogász, azután szolgálja az államot vagy a vármegyét, mint az elődök. Emellett akár költő is lehet, ha már úgy szereti az irodalmat, és olyan kedvvel, korán bontakozó formabiztonsággal versel.
Már joghallgató korában, 1914-ben Nagyváradon megjelent első verseskönyve: játékos szerelmi élmények bravúrosan játékos verseléssel. Tetszik mindenkinek; a Nyugat körülieknek azért, mert olyan mesterien komponál és fogalmaz; a konzervatívoknak azért, mert végre egy fiatal jó költő, aki ha nem is áll mellettük, de legalább nem az ellenségük — vagyis nem politizál. Annyi bizonyos, hogy Nadányi már indulásakor birtokában van az egész modern magyar költészet technikájának, formai színvonala semmivel sincs a Nyugaté alatt, de hangütése, nyelvezete mégsem a Nyugathoz kapcsolja, sokkal inkább a századforduló „nagyvárosi" költőihez, A Hét nem kevésbé bravúros verselőihez, vagyis a **Heltai** - **Ignotus** - Makai típusú költészethez. És éppen Nagyváradon akkor ugyanúgy lehet „nagyvárosi" a költő, mint Budapesten. Mire 1917-ben jogi doktor lesz, már ismert költő. Könnyed, szellemes prózáját is szívesen közlik az újságok. Nem is akar egyelőre közhivatalnok lenni, inkább újságíró. Előbb Nagyváradon. Ott éli át a háború végét, onnét messziről vesz csak tudomást forradalmakról, majd ellenforradalomról. És csak a Monarchia végleges szétbomlása után, amikor Nagyvárad is Romániához kerül, költözik fel Budapestre. Most már családos ember, szeretteit is el kell tartania, lelkiismeretes családfő nem lehet kóbor trubadúr. Igaz, Budapesten is kap újságírói állást, egy ideig a Pesti Napló munkatársa, de ebből azokban az inflációs években nehéz megélni. Otthon pedig, Bihar Magyarországon maradt részén van egy kis birtokuk is, és a megyeszékhellyé előlépett Berettyóújfalu közhivatallal is kínálja. Úgy lett tehát, ahogy apja eleve elképzelte: dr. Nadányi Zoltán rangos vármegyei tisztviselő lett, Bihar megye főlevéltárosa. Ott is él a második világháború végéig. Rangja, címe tekintélyes, hivatala műveltséget igénylő, és igen kevés munkával jár. Élhet tehát a költészetének. És akkor kiderül, hogy nem is olyan mindenestül politikamentes, mint ahogy eleve képzelték. A kisvárosi élet furcsaságait, elmaradottságait kitűnő szatirikus versekkel pellengérezi ki. Ezt a jelképes kisvárost Piripócsnak nevezi, és egy egész ciklust ír a piripócsi emberekről és közállapotokról. Ez az ötletesen szatirikus hang mégis leleplezi, hogy a trubadúr valójában odatartozik a humanista polgári baloldalhoz.

A Nyugat egyre közelebb érzi magához. **Kosztolányi** és az oly szigorú Schöpflin Aladár szinte versengve ír jobbnál jobbakat könyveiről. De költészete is egyre igényesebb lesz, a szerelmi játék mellett egyre erőteljesebb hangot kap a szerelmi szenvedély; a szatíra játékai mellett néha megjelenik a történelmi látomás is. A Bessenyei György emlékét idéző költemény, A testőr — talán egész életművének művészi csúcspontja — a két világháború közti kor legszebb magyar versei közé tartozik. Itt egybe tudja ötvözni az ódai pátoszt a halk, elégikus mélységgel, a hibátlan ölelkező rímek komolyságával, a nála természetes ritmustökéllyel.
Olykor novellákat is ír, egy egész kötet kerekedik ki belőlük. Nem nagy jelentőségűek, de hibátlanok és mindig érdekesek.
Mégis: a kirándulás a nagyobb témákhoz, a szatíra, a szépprózа csak alkalmi elágazás. Nadányi mindenekelőtt a szerelem költője. Erotikától szelíd idillig, szerelmi ódától könnyed sanzonig, testi beteljesüléstől halk ábrándozásig, szenvedélytől játékig, hűségtől hűtlenségig, meztelenségtől agyonöltöztetettségig a szerelmi élmények csengő-bongó enciklopédiája ez a költészet. Nem egy versét megzenésítették, és divatos színésznőktől falusi műkedvelőkig országszerte énekelték. Az idősebb nemzedékek még jól emlékeznek az „Ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte" refrénű sanzonra, amelyet az akkor országos népszerűségű Karádi Katalin énekelt filmen, pódiumon, rádióban, és nyomában az egész ország énekelte városban és falun, szalonokban és kocsmákban. Ennek a szövegét is Nadányi Zoltán írta.
Amikor pedig elkövetkeztek a fasizmus rémnapjai, a trubadúr mögül előlépett a humanista. Méghozzá a bátor humanista, aki tudta, hogy nem szerelmi dalokat kell írni, hanem ártatlan embereket kell menteni. Ott ült a vármegyei magas hivatalban, és az emberségesség nevében hamis iratokat gyártott az üldözötteknek. Nem is kérdezte, kit miért üldöznek: származása, politikai magatartása, katonaszökevény volta miatt? Mindegy: akit az a rendszer üldöz, azt tisztességes embernek akár élete kockáztatásával is mentenie kell. Ekkor derült ki, hogy mennyire igazi trubadúr: azok a hajdani páncélos-dárdás szerelmi dalnokok is életeszményüknek tudták az ártatlanok védelmét a sárkányok, gonosz óriások, alvilági hatalmak ellen. De közben még költészetében is felcsendül egy merőben új hang: a felháborodott tiltakozás az embertelenségekkel szemben. Így kapcsolódik ez a legszelídebb poéta a történelem parancsa folytán az ellenállás költészetéhez is.
A II. világháborútól kezdve azután haláláig Budapesten él. Azonnal felismeri helyét és szerepét az új irodalmi körülmények között. Az ő formaművészetére most elsősorban a műfordítói feladatok színvonalas végrehajtásánál van szükség. Szovjet költőket és forradalmi klasszikusokat kell méltóan tolmácsolni. Egymás után kerül sorra **Heine**, **Burns**, Moore, **Mickiewicz**, **Lermontov** és közben újra meg újra szovjet kortársak. A folyóiratok és antológiaszerkesztők bízhatnak Nadányiban: ami fordítandó, azt ő a legszínvonalasabban fordítja. Verseiben pedig ünneplő hangon köszönti az új arcú hazát, az épülő új életet. Lelke egész harmóniájával együtt él az új világgal. És közben lassú gonddal épít egy szép verses mesejátékot, a Hét falu kovácsát. De ennek bemutatóját már nem éri meg. 1955-ben, hatvanhárom éves korában hirtelenül ragadja el a halál.
De az ő emléke nem esett ki irodalmunkból. Mesejátékát idővel több helyütt is sikerrel játszották, válogatott költeményei a legutóbbi években is megjelentek, nincs az az antológia, amelyben A testőr ne foglalná el megillető helyét. És akik szeretik a szép verseket, újra meg újra elővesszik Nadányi Zoltán valamelyik kötetét, és úgy gyönyörködnek szózenéjében, mint a legnehezebb muzsikák kedvelői a legszínvonalasabb könnyű mesterekben vagy mint **Dante** rajongói a Dante-kortárs lovagdalnokok rímes szerelmi játékaiban.

Hegedűs Géza

http://literatura.hu/irok/xxszazad/eulira/nadanyi_zoltan.htm

József Attila Emlékmúzeum

Balatonszárszó, József Attila u. 7.

József Attila (1905 - 1937) a XX. század magyar és világirodalmának meghatározó alakja Balatonszárszón töltötte utolsó napjait és itt gázolta el 1937 dec. 3-án egy tehervonat. Halálának körülményei máig vitatottak, a hivatalos álláspont szerint baleset történt, de egyesek szerint öngyilkosság történt. A költő első sírhelye is itt található a régi szárszói temetőben; az itt írt, utolsó versének sorait idézi az emlékkő: *" Íme, hát megleltem hazámat..."* 5 évig, 1937-1942-ig feküdt József Attila a szárszói temetőben. Sírhelye körül a pályatárs somogyi költő, Takáts Gyula által ültetett 4 hársfa közül 3 ma is él, és emlékezteti az utókort a tragikus sorsú magyar költőre. (1942-ben József Attilát a budapesti Kerepesi úti temetőben helyezték végső nyugalomra.)

A költő életének utolsó lakását / Horváth - kert panzió, volt Keleti villasor 7/, ahol 1937. november 10-e után lakott nővérével az ötvenes évek végén múzeummá alakították. 1955-ben nyílt meg a József Attila életét és pályáját bemutató kiállítás. 1970-ben a Somogy megyei Tanács megvásárolta az épületet, és a kiállítás anyagának bővítésébe kezdett. A hivatalos József Attila Emlékmúzeum 1972-től fogadja a látogatókat. A költő születésnapján, 1997. április 11-én egy teljesen új, a helyhez jobban illeszkedő kiállítást avattak fel. Az emlékmúzeum bejáratánál, a költő 25. évfordulójának tiszteletére elhelyezett táblán József Attila halálának művészi hitvallásának summázása áll:
"Te jól tudod, a költő sose lódít;
Az igazat mondd, ne csak a valódit."
A költő nevét viselő általános iskola parkjában áll Tar István József Attila szobra, Ortutay Tamás József Attila emlékműve pedig a Balaton-parton látható - 1996-ban avatták fel.
www.utazas.info/hotel/balatonfoldvar/balatonszarszo

József Attila: Nem tud úgy szeretni

Nem tud úgy szeretni a világon senki
Mint az édesanyám tud engem szeretni.
Akármit kívántam megtette egy szóra,
Még a csillagot is reám rakta volna.

Mikor a faluban iskolába jártam,
Rendesebb egy gyerek nemigen volt nálam.
El nem tűrte volna ő azt semmi áron,
Hogy valaki nálam szebb ruhába járjon.

Éjjel – nappal őrzött mikor beteg voltam,
Magát nem kímélte, csak értem aggódott.
Mikor felgyógyultam, fáradt két szemében
Öröm könnynek égtek, s csókolva becézett.

Én Istenem áldd meg, őrizd az anyámat,
Viszonozhassam én ezt a nagy jóságot.
Lássak a szemében boldog örömkönnyet,
Ne lássam én soha búsnak, szenvedőnek.

http://1.bp.blogspot.com/-YHf-

NEMZETI ÚJJÁSZÜLETÉS

Óvatos fogalmazással bitorlod a mindennapjaidat,
befolyásolhatod közösségeden belül is a halandókat,
tekinteted kiterjedhet a jobb és bal középre is,
a célba vett feladataiddal,
ne kergesd az elveszett halmazokat!
Illene már tudatosítani hovatartozásodat,
bátran felvállalhatod őrzött identitásodat,
őseidnek köszönheted nemzeti azonosságodat!

Bekövetkezőnek várjuk a polcba vert választásodat,
Te fogod eldönteni, milyen utat adsz a nebulóidnak!

Életed során egyedi lesz ez az alkalom,
a szennycsatornákat másoknak nem adod,
vedd már figyelembe a szerencsétlen társadalmi viszonyt,
hiszen ennek a folyamatnak részesei vagytok!
Gyötrődik a befolyásoltan mocskos háttérhatalom,
gittegyletekbe zárkózott a rongyos pénzhatalom,
bolhatáncot járnának az erős civil vonalon,
képtelenek tudatosítani a szavazó gépezetbe bújt majmot!
Megtört tenyered kérgén tartod a gyeplős lapot,
forradalmat hirdetni hívod a fiatal papot!

Lehet ez emberi kapcsolat, avagy közösségi kapocs,
csupán akkor lehet értelme, ha a kommunista pakol,
férgeket melengettünk – majd kígyókat rejtegetett a labor,
felszínre kerülnek mindazok, kik ellenünk ássák az árkot!
Összetett kérdésben - csak egy ismeretlen harcol,
nemzetünk belső lelkivilágában - szüntelenül zsarol,
fizettünk már idegennek – elegendő sarcot,
elérkezett az ideje – ne feledjétek: nebulónk is lángol!
Jöjjön a mongol – távozzon a zsidó,
itt marad a magyar, ez lesz számotokra a kapó!

Érdemtelenségekből várnátok a teljes ébredezést,
hajlékotokban ott fetreng a gondolatos tétlenség,
felvirágoztatásra egyelőre nincs remény,
elsajátításra késztetitek az összefogás elméletét!
Pártok egész sorfala állja a gátjaink kitörését,
egy parányi lyukacska révén a teljesség is felemészt,
nemzeti mivoltunkat bátorsággal őrizzük még,
hiszen tudjuk, hogy bekövetkezik a teljesség!
Idejét múlta a sorozatos szónoki beszéd,
rántsunk végre kardot a megtévesztők fején!

Nem fogjátok tovább birtokolni, ami a miénk,
duruzsoltatok a gittegyletekben – kuruzslókként,
nyalánkságok nyalánkságában nyelvetek is kopott rég,
időzített bombátokat felderítette a piaci légy,
közösségünk sejtjeiben petéket rakott mindenfelé,
a gyújtózsinórt begyújtottátok a sereg szegletén,
a cigányságot manapság eszközként ugráltatjátok mifelénk,
jobban teszitek inkább - takarodjatok hazafelé!
Nem maradhattok büntetlenül ezen a szent Földön,
pusztító hadat indítok felétek – örökre elégtek a köbön!

Rimaszombat, 2011. október 18-20.

HÁZIK ZOLTÁN

http://karpatiharsona.info/index.php

Utazás Bécsbe

Carolus, Leopoldus, Franciscus császárok idejében, mikor a magyarok a suba alatt a fokosukat vagy rövid nyakú, kurucos csákányukat is magukkal vitték Bécsbe, farkasfogú komondor kullogott a sarkukban, és végrendeletet írtak, mielőtt elutaztak, a magyarok fogadója az országúton, közel a vámvonalhoz és messze az István-toronytól foglalt helyet. Az idők folyamán hívták "Tigris"-nek, "Zöldfá"-nak, "Piros almá"-nak; Martinovics idején a "Jámbor utazó"-hoz volt címezve.

A bécsi utazás körülményes eljárás volt. Senki se ment önszántából Bécsbe, legfeljebb nemrégen Ocskay, aki a vérrel és korommal felírta a város falára, hogy ott járt.

A jelentősebb magyarok pecsétes levéllel, idéző írással járultak az udvari kancelláriához, az ügyes-bajos emberek egy szekérderéknyi poros írást hoztak magukkal. Még a szászvári apát is szívdobogva ment a Burgba, ahol pedig kivételes bejárata volt a császár szobájáig - mintha a hóhérbárdot érezte volna a feje fölött a titkos folyosón. Tán a megtermett daliák, a fehér lábú királynő testőrzői idejében volt jó dolguk a magyar leventéknek. A testőr kardcsörtetését kalaplevétellel üdvözölte a bécsi polgár, és a mosónők bálján a harmonikás kénytelen volt átengedni táncosnőjét a kemény öklű nemes testőrnek. Korunkban, a szép Andrássy Gyula óta, leginkább a fekete szakállas Szemere Miklóst ismerik Holzer kocsijából a bécsiek, míg a tánctermekben az idős virágárusnők Wahrmannra és Blaskovicsra emlékeznek a magyarok közül. Ám a magyar gavallérok mindig egzotikus jelenségek voltak Bécsben, mint Párizsban a perzsa hercegek. Keletiesen gazdag borravalók egy időre ismerőssé tettek néhány magyar nevet a pincérek, fiákeresek és orfeumhölgyek körében, Péchy piros szegfűjét is jól ismerték a Freudenauban, a gusztusos Kopácsy Juliskát a színpadról, Vörös Elek prímást az éjjeli mulatóból. És boldogult Rudolf hercegünk idejében Rohonczy Gedeont és Károlyi Istvánt éppen úgy ismerték Bécsben, mint a velszi herceget. Ottó herceg társaságában is sűrűn mutatkoztak magyar tisztek. Míg az írók közül a piros mellényes, fehér szakállas öreg költő Erdélyi Gyulát vették tudomásul az "Almá"-nál és a "Sacher"-nél.

Ámde mindez a kalendárium hátulsó lapjaira tartozik, ahol az adomák és tréfák helyet foglalnak. Vagy a bús élettörténetekből való epizód volt Bécs, ha emlékszünk Kármán József titokzatos bádeni villájára és a benne álmodozó magas rangú hölgyre, vagy a kegyes hercegnőre, aki a főhadnagyot szerette. Többnyire nehéz sóhajjal és meglehetős félelemmel tette lábát a bécsi földre az ügyes-bajos magyar. Mindig voltak elszánt perlekedők, akik nemcsak a magyar anekdotakört gazdagították vagyonőrző szenvedélyükkel, hanem az úti kalandok gyűjteményét is szaporították. Avas kutyabőrök, ronggyá kopott családi iratok, zsíros diósgyőri árkusok járták meg az utat Bécs és Magyarország között a perlekedők tarisznyájában. Mikor már idehaza minden elveszettnek látszott, a haldoklók gyermekeiknek és unokáiknak meghagyogatták, hogy a családi per továbbvitelére Bécsbe, a császárhoz forduljanak. Nemzedékről nemzedékre szálltak az írások, amelyek félig-meddig már legendák lettek.

Nem volt olyan magyar família az elmúlt századokban, amellyel valamely sérelem, igazságtalanság, perlekedésre való ok ne történt volna. A francia fedelű nemesi kúriákban vagy a düledező kapubálványú, köznemesi hajlékokban álmok éltek régi, elkobzott birtokokról, elmerült családi fényről, legendás gazdagságról. Beláthatatlan földek jogos örökösének képzelte magát minden elszegényedett nemesember. A király elvette valamiért a birtokot, nótába fogták az ősapát, a király adja vissza a családi vagyont. A kurucok, hajdúk, szabadságharcosok többnyire megfosztattak javaiktól. Osztrák generálisok, jött-mentek birtokolták a földeket, amelyek az első hódításból valók voltak. A birtokáról elűzött család tovább élt, reménykedett, pörölt, kérvényezett... Ha nemzeti múltunkat figyelemmel nézzük, nem is csodálható, hogy a pörösködés szenvedély lett hazánkban.

És a pör többnyire Bécsben végződött, a császárnál, ahová végső elkeseredésében, reménységében, szegre akasztva nemzeti meggyőződését, ősei hitvallását, elindult az ügyes-bajos magyar.

Hozott valaki eredményt haza Bécsből a pörösködők közül?

A legtöbb sohasem juthatott a császár elébe. A régi érempénzekről ismert császárokat életükben majdnem oly gondosan őrizték tanácsosaik és szolgáik, mint halálukban a kapucinusok. A parókás császárok a legtöbbet akkor tudtak Magyarországról, mikor Ocskay gyűjtogatott az elővárosban. A jó királynő, Mária Terézia, gazdasszonyos jósággal meghallgatta a fekete gatyájú pórokat, de az öklelő bajuszú, keserves magyarokat ő sem engedte színe elébe. A "Piros Almá"-nál vagy a "Zöldfá"-nál, az országút tájékán hónapokig üldögélt a magyar, reménykedve valamely csodában, míg utolsó szalonnadarabját megosztotta kutyájával, és tarisznyájával visszaballagott hazájába. A legtöbb magyar sohasem jutott el a belvárosba sem. Puszták és falvak népe megrettenve bámult a messzi tornyokra, mint a Bakony bujdosói, a Hadúrt imádó ősmagyarok egykor a fehérvári tornyokra. Hisz Budán sem jött közelebb a vidéki magyar a "Fehér Farkas"-nál, Pesten a szalmás "Griff"-nél, hogyan merészkedett volna Bécsben a glacisra tenni a lábát! Még a franciás műveltségű és színészkedő szerzetes, a császár barátja sem szívesen járkált nappal a keskeny bécsi utcákon, ama bizonyos apát, aki a papírkereskedésben, homályos irodában Mirabeau szavait először ismételte: "A forradalom körülutazza a világot."

Az ügyes-bajos magyar bizony ott ragadt az elővárosban, medvetáncoltatók, cigányok, vándorlegények, félkéz kalmárok martalékául.

Valamely régi memoárban olvastam bizonyos Hitzingről (bécsi előváros közönségesen), akinek összeköttetése volt az udvarral, ha azért megfelelő pénzösszeget kapott. Hitzing a fogadós útján megkopasztotta a pörösködő magyarokat, és a régi memoárban óva inti olvasóit az öreg magyar a bőbeszédű bécsi sógortól. Az öreg Riszdorfer János, a nyíregyházi nótárius csaknem egy esztendőt töltött a bécsi külvárosi fogadóban. Valamely pöre volt a városnak, és a nagy eszű nótáriust Bécsbe utaztatták. Elindult a város pennája, és nem jött vissza. Esztendő múlva derült ki, hogy a jeles Riszdorfer János zálogban maradt a bécsi fogadóban, miután hónapokig hiába írta egyik instanciát a másik után, hogy a császár elébe jusson.

A nyíregyházi tanács végre Riszdorferné asszonyt, a hajdani szépséges és kardos menyecskét ünnepélyesen felkérte, hogy váltaná ki a zálogból a város eszét. A katonás asszony felpakolt, és elindult Bécs városába, hogy a rejtőzködő pennát felkeresse. (Gyermekkoromban gyakran hallgattam e kalandos történetet.)

A nótáriusné aztán nemcsak a rabló fogadóssal és a medvetáncoltató népséggel bánt el, hanem kieszközölte, hogy a császár meghallgassa a nyíregyháziak panaszát. Az öreg Riszdorfer azonban sohasem beszélt arról, hogyan került haza Bécsből Nyíregyházára az ötvenes években.
A mai Bécs, véleményem szerint, semmiben sem különbözik a régi, anekdotabeli Bécstől, ami a magyarokat illeti. A bécsi utcákon éppen úgy észreveszik a ténfergő magyart, mint a külső Kerepesi úti boltos a vidékit. Néhány pesti kereskedő, ügynök vagy kalandor mozog csupán teljes biztonsággal a Kärntnerstrassén, de ugyanezek Berlinben vagy Párizsban is megállnák a helyüket. A legtöbb magyar - legyen bár budapesti - falusi megvetést és bámulatot érez a paloták és terek városában. A "Sacher" télikertjében vagy a "Riedl" kávéházban mindnyájan úgy érezzük, hogy a hátunkra van ragasztva egy cédula, amely azt adja hírül, hogy magyarok vagyunk. A nevezetes kis sörházak, ahol a zenélőóra régi Strauss-valcert játszik, a bormérések, ahol az Augusztin-korabeli nótákat még ismerik, eltünedezőben vannak Bécsben és Budapesten is. A kedélyes bécsi kocsmák, ahol a régi pesti belvárost véltük feltalálni, a pörkölt és virsli szagát, a félhomályos boltozatok alatt serező polgárokat és a falon függő képes újság trikós kisasszonya mint egy messzi, romlott, nagyvilág hírnöke mosolygott az évszázados nevű utcácskában, a kedélyes Bécs manapság éppen úgy elrejtőzik az idegen előtt, mint az igazi pesti jókedv eltűnt a belváros újjáépítésével. Hová lettek azok az öreg bécsi polgárok, akiket egykor a Harangnál hallgattam, akik fiatal korából ismerték a császárt és az öreg főhercegasszonyokat? Hová lett az a sok kocsma a fiákerállomások környékéről, ahová nyugodtan nyitott be a tájékozott bécsi sör- és borivó - az ital pompás és tiszta volt e helyeken -, ahol Bratfisch üldögélt? Hol vannak a kis kávémérések, ahol nyugalomba vonult sanzonettek és orfeumdámák harisnyát kötöttek, és a pesti "Kék Macská"-ról és a Flóra-termekről beszéltek a hallgató ifjúnak? A polgárlakások a szűk utcácskákban, ahol madárkalitka lógott, a házi kisasszony szőkén, piszén és rózsaszínű arccal fogadta az ablak alatti sétát, kis cukrászdában üldögélt délután a fiatal menyecske, és esténkint pajkos masamódok lepték el a Ringet? A pesti belvárost megtaláltuk Bécsben, amíg a belváros a régi volt, és a "kedélyes Bécs" valóban létezett, nemcsak a harmonikás elővárosi kertekben, hanem az István-torony közelében.

Ámde ekkor sem szerették jobban a magyarokat, mint manapság szeretik. A fiákereseknek most is meglesz a maguk megjegyzése a díszmagyaros urakról, akik a program szerint nem nyújtottak át borravalót, és a nők, a tarka szoknyás, nevetős, hangos, kövérkés bécsi nők legfeljebb annyit vesznek tudomásul, hogy a magyarok manapság kevesebb bajuszpedrőt használnak, mint Ocskay idejében. Testvériségről, atyafiságról, csókolózó szeretetről szó lehet a fehér asztalnál, de az ügyes-bajos magyarok a hódolás után is az országúti fogadóban üldögélhetnek, ha igazukat Bécsbe mennek keresni.

(1915) Krúdy Gyula

Kisfaludy Atala: A tavaszhoz

Ó, jőj el már, jőj sietve
Áldásos szép kikelet!
Hozz meleg sugárt s virágot,
Én majd dalt adok neked.

Olyan sok dal van keblemben,
Szivemben oly sok panasz,
Ajkam, lantom mégis néma,
Reád várok szép tavasz.

A tél, mint az ember szive,
Oly könyörtelen hideg,
Dalaimat, énekimet
Jégkeble nem érti meg.

Lantom esdő rezgésére
Csak jégvirággal felel,
Énekein lágy hangzatára
Nem olvad a hólepel.

Te szép tavasz, dalaimért
Meleg sugárt adsz nekem;
Kis ibolyád, csalogányod
Értik az én énekem.

Játszi szellőd, hüs patakod
Elcsevegik bánatom,
Csevegésüket én értem,
S ők értik az én dalom.

Virágidnak eléneklem
Szivem búját, szerelmét,
Elpanaszlom szerelmemnek
Örökös nagy keservét.

Hallgatástok oly beszédes,
Oly gyöngéd s vigasztaló !
Ők értik, hogy ily keservet
Nem vigasztal semmi szó.

Ők hideg okoskodással
Nem kinoznak engemet;
Értik, hogy a sziv sohasem
Bölcselkedik, csak szeret.

Ó, hát jőj el, jőj sietve
Áldásos szép kikelet,
Hozz meleg sugárt s virágot,
Én majd dalt adok neked.

(Forrás: Kisfaludy Atala összes költeményei – Kaposvár – Jeiteles Herman Nyomda 1880.)

Egy költőbarátság kezdete

Alább a Budapesti Naplónál dolgozó Ady válaszlevele olvasható Juhász Gyulának, a költőtársnak, akinek tehetségét elismeri és már régen számontartja. Személyes találkozásukra csak jóval később, 1907-ben került sor.

Kedves barátom,

én Önt már régen ismerem. Sokkal kevesebben vagyunk – hiszem – mintsem akarattal is észre ne vehetnők egymást. A lelkét meg tudom érezni. Vívódásairól akár térképet rajzolhatnék, ha tudnék rajzolni. Vagy kétségbeeshetnék kettőnk s néhányunk helyett. A versei? Olvastam Öntől már elszakadtabb, egészebb verseket. Meg tudom értetni magam? Ott fent a nagy intellektus bércén vágja magát a földre bátran. Ne rösteljen csecsemő lenni. Rugjon, ordítson, reszkessen, kísérteteket lásson, gügyögjön, bocsássa, ejtse vissza magát a mi gyermekkorunkba, mely olyan ideges, beteg volt, mint a felnőttségünk, de szentebb és feltétlenebb. Ebből lesz aztán a vers. Óh, nekem is ritkán sikerül. Ugy, mint Önnek. Pedig vívódó, nagy intellektussal porban fetrengő gyermek-lélekállapotba hulló talentum: ez az igazi lírikus. Köszönöm a verseket. Fölhasználom. E pár sort ne vegye kritikának. Ez az én kéznyújtásom az Ön kinyujtott jobbja felé. Szeretettel üdvözli

Ady Endre

Budapest, 1905. júl. 30.

[Juhász Gyula: Örökség. Budapest, 1958.]

http://postalada.freeblog.hu/categories/Irodalmi/

Magyarok világhimnusza

Halló magyar! Hol vagy? Felelj!
Halló magyar! Hallasz? Felelj!
Bármerre vitt a sors, hív az ősi föld
Zászlója még ma is piros-fehér-zöld!

Halló magyar! Kárpát felelj!
Halló magyar! Erdély felelj!
Bármerre vitt a sors, hív az ősi föld
Szívedben megmaradsz piros-fehér-zöld!

De messze van Amerika!
Szegény magyar! Hol van "haza"?
Bármerre vitt a sors, hív az ősi föld
Véredben megmaradsz piros-fehér-zöld!

Bármerre vitt a sors, hív az ősi föld
Sírodig megmaradsz piros-fehér-zöld!

Erdélyben a Petőfi Irodalmi Múzeum mozgókiállítása

Május 6-9. között a romániai Magyar Nagykövetség és a bukaresti Ady Endre Elméleti Líceum meghívására a budapesti Petőfi Irodalmi Múzeum Nyelvet öltünk! című mozgókiállítása Bukarestben mutatkozik be, a követség udvarán. A buszban berendezett tárlat április 12. óta járja Erdélyt: Szatmár, Nagyvárad, Kolozsvár, Marosvásárhely, Székelyudvarhely, Csíkszereda, Sepsiszentgyörgy, Kézdivásárhely, Brassó, Bukarest, Déva, Nagyszalonta városokban látható.

A kiállítás 2009-ben a magyar nyelv éve tiszteletére, Kazinczy Ferenc születésének 250. évfordulója alkalmából jött létre. A játékos címet viselő, egy buszban berendezett kiállítás Kazinczyék nyelvteremtő, nyelvújító generációjának törekvéseit ismétli meg. A magyar nyelvközösség aktuális nyelvhasználatát és magát a nyelvet helyezi a középpontba. Bemutatja a beszélt és az írott nyelv, az egyéni nyelvhasználat sajátosságait: nyelvjárási, regionális, rétegnyelvi szavakat, fordulatokat. Felidézi a nyelvtörténeti hagyományt, nyelvemlékeinket, kalauzol a nyelvjárások között, utazásra invitál a régi szerelmes levelek nyelvezetétől az sms-ek jel-szavaiig!

Elsősorban a fiatalokat szólítja meg, a leendő művelt beszélőket, az ő nyelvükön szól - megpróbálva rádöbbenteni a látogatót saját beszélt és írott nyelvének, egyéni nyelvhasználatának sajátosságaira. "Nyelvtanozás" helyett aktív, élményközpontú anyanyelvi nevelés a cél, a tankönyvi ismeretek modernizációja. Az interaktív kiállításban hangok, képek, filmek segítségével lehet tájékozódni, az olvasottakat színesíteni, kiegészíteni.

A tárlat játékosan ismerteti meg látogatóit a nyelvtörténeti hagyománnyal, nyelvemlékeinkkel. Kézzelfogható közelségbe hozza a nyelvészet módszereit, a valódi és a "fiktív" nyelvcsaládfákat. Térképekkel, ábrákkal mutatja be a nyelvrokonság bonyolult kérdéseit. Felteszi a kérdést, miért olyan fontos a kis népek öntudatában a nyelvi kapcsolat, az eredet? Vajon tényleg egyedül vagyunk-e a nagyvilágban?

Menetrend:

1. Szatmárnémeti április 12-13. (EMKE - Muzsnay Árpád)

2. Nagyvárad április 14-15. (Várad folyóirat - Szűcs László)

3. Kolozsvár április 16-19. (Apafi Mihály Református Egyetemi Kollégium - Ballai Zoltán)

4. Marosvásárhely április 20-22. (Bolyai Farkas Elméleti Líceum - Székely Emese)

5. Székelyudvarhely április 23-26. (Városi Könyvtár - Szabó Károly)

6. Csíkszereda április 27-28. (Kájoni János Megyei Könyvtár - Kopacz Katalin)

7. Sepsiszentgyörgy április 29. - május 2. (Bod Péter Megyei Könyvtár - Szonda Szabolcs)

8. Kézdivásárhely: május 3-4. (Báró Wesselényi Miklós Városi Könyvtár - Vántsa Judit)

9. Brassó: május 5-6. (Áprily Lajos Líceum - Bálint Ferenc)

10. Déva: május 7-9. (Téglás Gábor Iskolaközpont - Varga Károly)

Kultúra.hu
www.pim.hu

Petőfi és gróf Teleki Sándor

Egy társaságban Petőfit bemutatták a grófnak.Petőfi így szólt gróf Teleki Sándorhoz:
-Ön az első eleven gróf, akivel beszélek.
-Hát döglöttel beszéltél-e?-kérdezte a gróf.
-Az magam is voltam komédiás koromban-válaszolta a költő.

www.magyarvagyok.com

Mácz István

Az ember (mikor és hogyan) igaz, jó, szép?

Ha életed gyökere az igazság, a jóság, a szépség, akkor életed maga válik igaz, jó és szép gyümölccsé.

Lehet valaki boldog, ha nem ismeri az igazságot, szívét jóság nem tölti be, és lényét nem hatja át szépség?

Aki tehát boldog akar lenni, akarja az igazságot, a jóságot, a szépséget... – Boldog leszel, ha szép, igaz és jó leszel!

Nélkülözhetetlen az igaz gondolat, érzés, szó és tett! Nélkülözhetetlen a jó gondolat, érzés, szó, tett! Nélkülözhetetlen a szép gondolat, érzés, tett és szó!

Aki szeret, igaz. Aki szeret, jó. Aki szeret, szép. Akkor hát elég annyi, hogy szeressünk?!

Az igaz azért igaz, mert szereti az igazságot. A szép azért szép, mert szereti a szépséget. A jó azért jó, mert szereti a jóságot. – Akkor hát mindent megmagyaráz a szeretet?

Kevés az igaz, kevés a jó, kevés a szép – mégis általuk emberi az élet.

Rabindranath Tagore: Áldozati énekek

35.

Ahol a szellem nem ismer félelmet s a fejet büszkén, magasan hordják:
ahol szabad a tudás;
ahol a szűkkeblűség házi falai nem tördelték részletekre a világot;
ahol a szó az igazság mélységes kútjából fakad;
ahol fáradhatatlan előretörekvés a tökéletesedés felé nyújtja karjait;
ahol a józan gondolkodás tiszta folyója nem veszett bele a lélektelen megszokások sivár homoksivatagjába;
ahol a szellem a te vezetésed mellett egyre szélesebben kibontakozó gondolatokhoz és tettekhez jut el:
a szabadság e mennyországában hadd ébredjen fel végre az én hazám!

Petőfi Irodalmi Múzeum
(Budapest)
Tanuljátok meg, mi a költő - Petőfi Sándor kiállítás

Részlet a kiállításból

A kiállítás címe több értelmű. Petőfi Sándor nemcsak a "költő" szinonimája mindmáig a magyarul olvasók körében szerte a világon, hanem magyar költőt is személyében fogadott be először a világirodalom. Mindenképpen méltó és illő tehát, hogy állandó emlékkiállítása legyen a nevét viselő országos irodalmi múzeumban.

Mivel - páratlan módon - hazai kultusza már rövid életében megkezdődött, Petőfinek lenyűgözően gazdag irodalmi életműve mellett jelentős tárgyi hagyatéka van. A mostani kiállítás (erre építve) nem ideológiai alapozású, nem irodalomtörténeti igazságokat kíván szemléltetni vagy megvitatni, hanem eddig nem látott gazdagságban mutatja be a költő szellemi és tárgyi környezetét. Eredetiben szemléltetjük számos, itt őrzött relikviáját, valamennyi korabeli arcképét, életében megjelent összes kötetét. Bebarangolhatjuk vele a reformkori Magyarország tájait és az egykori Pest-Budát, polgárosodó irodalmi életével.

Körüljárhatjuk a Pilvax kávéház híres márványasztalát, bepillanthatunk Petőfi Sándor és Szendrey Júlia közös otthonába. Megismerkedhetünk Petőfi családjával, barátaival, olvasmányaival; részesei lehetünk 1848. március 15-e eseményeinek és a republikánus költő politikai vesszőfutásának. A szavait, költeményeit tettre váltó honvédtiszt eltűnhetett ugyan 1848. július 31-én a vesztes fehéregyházi ütközet utáni menekülés során, életművét azonban nem nyelte el az elmúlt másfél évszázad. Versei száznál több magyar kiadásban és több mint ötven idegen nyelven olvashatók. Erre emlékeztetnek a múzeum könyvgyűjteményének legszebb darabjai. A kiállítás három terméhez kapcsolódó negyedik helyiségben pedig azok a képzőművészeti alkotások láthatók, amelyek a romantika mítoszteremtő erejével idézik fel a költő halálát.
www.museum.hu/museum/permanent_hu

Ne bántsd a magyar szellemet és alkotóerőt, mert önmagadat és Európát is megfosztod egy szebb jövő lehetőségétől!

A Magyar Irodalmi Hírlevelet szerkeszti: Fenyvesi Miklós
Email: fextralitera@rubicom.hu
http://irodalmihirlevel.freewb.hu/

Terjeszti a Kárpáti Harsona

http://www.karpatiharsona.info